

SERMÓ DE SANT MAGÍ ¹

Mn. Carles Riera,
rector dels Prats de Rei

Benvolgut senyor rector de Cervera i preveres concelebrants, senyor alcalde, autoritats i amics tots. Us expresso la meva més cordial salutació.

La senzillesa, o la humilitat, deu ser -o hauria de ser- una de les qualitats o virtuts dels cristians; segurament que una de les més importants. Per a acollir la paraula de Déu i per a intentar de posar-la en pràctica, cal un cor senzill i generós. L'arrogància o l'altivesa no s'adiuen gens ni mica amb el comportament d'aquell qui vol seguir Jesús, l'Anyell de Déu, que és camí, veritat i vida. "El que sabem és una gota d'aigua i el que ignorem és l'oceà", deia un gran savi (Isaac Newton); per tant, la nostra actitud natural no pot ser la prepotència sinó la modèstia. La humanitat ha progressat molt, és veritat, però el misteri del món, de la vida i de la mort, el perquè i el com de la nostra capacitat d'estimar continua i continuarà essent matèria inescrutable. Per què som capaços d'estimar amb una amistat autèntica, amb aquella amistat que encara

resplendeix quan tot ja s'ha enfosquit -que deia Tagore-? Aquest "per què" no el sabem respondre (científicament). Amb una gran dosi de modèstia, o, com deia sant Pau, *cum timore et tremore*, permeteu-me, a la llum de les lectures del dia, de continuar reflexionant encara una mica més. Miraré de no cansar-vos gaire, o, si puc, de no cansar-vos gens. En la missa d'aquesta entranyable diada ceriverina de Sant Magí acabem de proclamar l'evangeli del dia (dijous de la vintena setmana de durant l'any) que ens parla de sentir-nos o no sentir-nos convidats a la festa. Es tracta d'una paràbola de Jesús.

La vostra festa també és una paràbola, una paràbola de l'aigua, aliment vital per a l'existència i la supervivència damunt d'aquest planeta blau.

La paràbola evangèlica d'avui tracta d'un rei que celebra el casament del seu fill, prepara el banquet, tot és a punt, però els qui hi han d'assistir surten amb excuses, no hi van i, per acabar-ho d'arreglar, maltracten els enviats del rei.

¹ Sermó pronunciat per mossèn Carles Riera a l'església de Sant Magí de Cervera, el 19 d'agost de 2010.

Mn. Carles pronunciant el sermó. Foto de Victòria Fusté

Ell que si, indignat, envia els seus homes a les sortides dels camins a convidar a la festa tothom qui troben, bons i dolents. I diu el rei que els altres no se'l mereixien, el banquet.

Nosaltres, batejats per l'aigua i per l'Esperit, fem part d'una Església, i som convidats a la festa de l'eucaristia. ¿Hi assistim, hi participem, vestits de festa? ¿O ens vencen el cansament i la rutina que ens priven de la joia de trobar-nos i també, quan ens criden, sortim amb excuses o fem orelles de marxant? Vivim, és cert, en una realitat complexa, en una realitat -podríem dir- difusa, i no és fàcil de mantenir una línia constant i coherent de fidelitat a l'Evangelí, a la religió, a la fe que hem rebut dels nostres pares. Ara està de moda l'anomenada "religió a la

carta": en el gran supermercat de filosofies i creences tothom tria i remena el que més li plau, les petites veritats relatives, petits valors que no comprometen gaire, compromisos provisionals capaços de satisfer necessitats d'ara i aquí, de curta durada, necessitats sovint superficials, a vegades de tarannà compulsiu. Des de la nostra fe en el Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist hem d'anar aprenent a saber articular els sagraments amb la vida. És allò tan antic, o tan modern, de la fe que porta al compromís. El baptisme, pel qual fem part de l'Església, ens ha de dur a procurar aigua per als assedegats. L'Eucaristia, aquest banquet al qual som cridats tots els batejats, ens ha de dur a procurar pa per als afamats, fent cap a les vores dels camins i convidant tothom a taula. El sagrament del perdó

ens ha de dur a reconèixer-nos senzills i humils -com dèiem-, a reconèixer-nos febles i fràgils i necessitats de gràcia i de benedicció, i ens ha de dur també a ser clementes i magnànims davant les mancances dels altres i a no prendre'ns nosaltres mateixos massa seriosament -com agradava de dir al cardenal Basil Hume-. Avui, en aquest nostre món tan complex, ens anem acostumant malament a una mirada gèlida davant el sofriment de tanta gent, aquí o al Paquistan. Sembla com si tinguéssim, nosaltres cristians i tanta altra bona gent, l'ànima una mica saturada. Repeteixo: ens cal anar aprenent, doncs, a saber articular els sagraments amb la vida, a trobar el sentit veritable dels nostres gestos. Sentíem la veu del Senyor en la profecia d'Ezequiel de la lectura primera: "Abocaré sobre vosaltres aigua pura perquè sigueu purs de tota màcula i de tots els vostres ídols. Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn. Posaré dins vostre el meu esperit i faré que seguïu els meus

decrets, que compliu i observeu les meves decisions. Habitareu al país que vaig donar als vostres pares; vosaltres sereu el meu poble i jo seré el vostre Déu" (Ez. 36, 25-28). Magnífic!

L'aigua de la vida -que tan bé expressa la vostra festa de Sant Magí- ens purifica per dins, ens neteja d'elements espuris (com ara presumpcions o vanitats infundades), d'amalgames o còctels d'elements religiosos que no lliguen, i de falsos ídols (com el diner gastat amb finalitats erràtiques: armament, etc). Ens cal un cor nou per a un món nou. Un cor que bategui al ritme d'una vida més autèntica, al ritme d'una vida més plena. La font, l'origen de la nostra misteriosa capacitat d'estimar és Déu mateix, el Déu-Amor, que habita dins nostre gràcies a l'Esperit, el qual ens empeny, malgrat entrebancs i marrades, a seguir per camins de pau, pels vells i nous camins de cada dia. Senzills i humils, però constants, nosaltres procurem seguir els passos del nostre Déu, o de Déu nostre, perquè som el seu poble. I que sigui per molts anys!